

KUIFJE

HET WEEKBLAD VOOR JONGENS
VAN 7 TOT 77 JAAR

8 F.

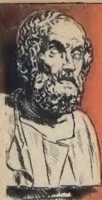
IN NEDERLAND 60 Cts

34

ONS VOLLEDIG TEKENVERHAAL

DE ILIAS

Cuvelier

DE ILIAS

DOOR P. CUVELIER

DE stad Troje wordt belegerd door de Grieken. Deze hebben gezworen de beledigingen te wreken, die Paris, de zoon van de koning van Troje aan koning Menelaos van Sparta heeft aangedaan door het schaken van diens echtgenote, de mooie Helena.

Aangevoerd door Paris en Pandaros doen de Trojanen met hun hulptroepen een hevige uitval in de richting van het kamp van de Grieken.

De Grieken worden, spijts hun moedig verzet, teruggedreven naar het versterkt kamp.

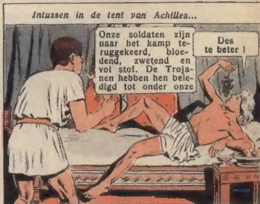

Die avond...

Intussen in de tent van Achilles...

Grieken verminderd.
Vandaag zijn ze er zo gauw van onder getrokken !

Ja, dat is vreemd !...

Maar neen, dat is natuurlijk ! Achilles was er niet bij !

Ha ! Zou Achilles gekwetst zijn ?

Neen, 'n gevangene vertelde mij dat Achilles zich na een twist met Agamemnon heeft teruggetrokken en weigert nog te vechten !

Als dat waar is, kunnen wij de zege behalen !

sluipen Hektor en de beste

Daar mijn vriend weigert verder te vechten, zal ik vechten voor twee !

Geef je over !
Er zal je geen kwaad geschieden !

Nooit ! Hulp, mannen !...
Te laat !
Spaar hem !

Laten wij er van onder trekken, weldra valt heel het Griekse leger op onze hals!
Hemel, kijk daar !...
De edele Patrokles werd verrast !

Jij, Ulysses ?... Indien het die dwaze Agamemnon is, die je stuurt, kan ik je meteen zeggen dat praten nutteloos is !

Deze maal zul je niet onverschillig blijven, Achilles! Troje heeft ons getroffen in dat wat jou het duurbaarste was...

Patrokles, je vriend, werd gedood...

Bij alle goden van de Olympus ! Mijn zwaard!... Ik zweer dat hij duizendmaal zal gewroken worden !

Sneller !... Ik wil mij zonder dralen meten met heel Troje !

De edele Achilles daagt Hektor, de zoon van koning Priam, tot een tweegevecht uit. Schande over hem die deze uitdaging niet aanvaardt !
later onder de muren van Troje

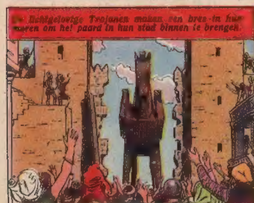

Einde

Volgende week : CLEMENT ADER

ONDER ONS VERMA

EEN BRIEF VAN EEN LEZER

HET is soms heel moeilijk je dankbaarheid te tonen. Ik weet het en daarom ben ik zo blij wanneer ik een brief ontvang van een lezer, die mij met eenvoudige en hartelijke woorden dankt voor de genoten lektuur en ontspanning. Hier volgt dan zo'n brief :

Beste Kuifje,

Ongeveer zes jaar lees ik nu reeds je blad. Soms nam ik een abonnement, andere keren kocht ik het iedere week. Met grote interesse en tevredenheid heb ik al zijn evoluties gevolgd en ik moet eerlijk zeggen dat ik zelden ontgoocheld werd.

Mijn moedertaal is Duits en ik ben er van overtuigd, dat « Kuifje » mij geholpen heeft om Nederlands en « Tintin » mij geholpen heeft om Frans te leren.

Weldra verlaat ik de retorika, en het is mij jammer genoeg niet meer mogelijk je blad regelmatig te lezen. Toch zal ik niet nalaten er nu en dan een oogslag in te werpen om te zien hoe dit blad, dat werkelijk deel heeft uitgemaakt van mijn jeugd, verder evolueert.

Ik wens Kuifje al het sukses dat hij verdient en ik dank je zeer hartelijk.

MARTIN S.
Verviers.

Is dat geen sympatieke brief ? Ik dank mijn lezer voor hetgeen hij schreef en wens hem op mijn beurt veel geluk op zijn levensweg !

De postbode wordt verwacht

IK zou graag korresponderen met een jongen uit Zuid Afrika, Canada of Indonesië, in het Nederlands, Frans of Engels, maar liefst in het Nerderlands. Zo vraagt *René de Leeuw, 14 jaar, Rijnstraat, 118, Amsterdam-Zuid.*

Mees Gommaar, Donck, 86, Lier (Prov. Antwerpen), wil korresponderen met een jongen van 15 à 18 jaar uit om het even welk land. Gommaar verzamelt postzegels en houdt van scoutisme, sport en lezen. Men mag hem schrijven in het Engels, Nederlands, Duits of Frans.

Jeanne Ghan, Dji Talang Djawa, 21, Palembang (Zuid Sumatra) Indonesië, zou graag briefwisselen met lezeressen uit Belgisch Kongo, Zuid Afrika, Spanje of de Nederlandse Antillen, liefst met meisjes van 15 à 17 jaar. Jeanne is 16 jaar. Zij verzamelt postzegels. Men mag haar schrijven in het Nederlands of in het Engels.

IK lees reeds een half jaar jou blad, en vind het machtig ! Enfin, om geen woorden voor te vinden ! Een keer nam ik « Kuifje » mee naar school, en iedereen wou het lezen, tot en met de leraren toe ! Werkelijk, Je Super-Kuifje is « super de luxe » !

Dit is de opinie van *René de Leeuw, van Amsterdam-Zuid.*

George Ndolomo, Klein Seminarie, Dungu (Belgisch Kongo) is een entousiaste Kuifjeslezer. Hij apprecieert al onze tekenverhalen en ook de teksten.

Methode Adrupiako, Dungu, is ook een entousiaste Kuifjeslezer, maar heel wat kieskeuriger dan zijn vriend, George. Niettemin beste dank, vrienden, mij uit het verre Dungu jullie opinie gestuurd te hebben.

MEt een eerlijk hart kan ik u zeggen dat « Kuifje » een spannend weekblad is, en ik beleef er veel plezier aan ! » schrijft Raymond Donker, Wilhelmstad (Curaçao).

DAG, VRIENDEN, TOT VOLGEND JAAR !

SEDERT 6 Juli organiseerde de Kuifje's Ploeg aan zee spelen en wedstrijden. Je hebt er ongetwijfeld aan deel genomen. Vrijdag en zaterdag a.s. (24 en 25 augustus) spelen wij dan voor het laatst met elkaar te Koksijde. Breng je in deze badplaats je vakantie door, speel dan nog eens met ons mee.

HOE KAN JE JE LATEN INSCHRIJVEN ?

GA 's morgens om tien uur naar de dijk, want daar zijn onze afgevaardigden. Om je te laten inschrijven, geef je een deelnemingsbon af, die je kan vinden in « Kuifje », en een kartonnen verpakking van om het even welke Franco-Suisse kaassoort.

ER IS IEDERE DAG EEN UURWERK TE WINNEN

ER zijn sensationele prijzen ! Een bromfiets, fietsen, fotoapparaten, albums, abonnementen, chromo's, portefeuilles, enz... Bovendien een Helva-uurwerk voor de overwinnaar van de dag !

TINTIN KUIFJE

EEN SCOOTER VOOR DE EINDOVERWINNAAR !

OP 11 oktober e.k. wordt er een groot Kuifje's feest georganiseerd in de Galerie Louise te Brussel. Tijdens dit feest zullen de finalisten van de prijsvraag « De Beste Kuifjeslezer » elkaar de grote prijs betwisten : een N.S.U. Prima scooter.

Ik wens jullie allen veel sukses !

DE AVONTUREN VAN 'T PRINSKE

Ter gelegenheid van het bezoek van uwe Hoogheid aan ons opleidingscentrum voor kikvorsmannen ; heb ik het genoegen uwe Hoogheid deze uitrusting voor kikvorsmannen aan te bieden !

Prachtig ! Ik zou ze dadelijk willen beproeven !

Akkoord, Hoogheid, maar in geen geval in diep water !

Geen nood, hofmaarschalk! Er is hier een ondiepe beek, waar zijne Hoogheid naar hartelust kan oefenen!

KEN WIJ ONS BEST!

DE ZONEN VAN LAMBIK

WAT SCHEELDE ER AAN DE WIJN?

Kellner: Smaakt deze wijn u niet? Was de fles misschien niet luchtdicht gesloten?

Gast: Wel luchtdicht, maar denkelijk niet waterdicht.

VEGETARIERS

Twee vegetariërs hadden het over hun bond en de verplichtingen die zij moesten nakomen.

— Onze bond, zei de eerste, is verschrikkelijk streng! Wij mogen niet eens vruchten eten, waar wormen of wespen aan geknaagd hebben.

— Onze vereniging is nog strenger, zei de andere. Onlangs werd ik bijna uitgesloten omdat ik in een toneelstuk de rol van Godfried van Bouillon had gespeeld!

WISKUNDE

— De wiskunde is de meest verbazingwekkende van alle wetenschappen, zei de professor. Je kunt er alles mee doen. Als ik mijn geboortejaar deel door mijn telefoonnummer en van het resultaat de leeftijd van mijn vrouw aftrek, dan krijg ik precies de maat van mijn boord!

IN DE KEUKEN

— Zul je zorgen dat de eieren goed gekookt zijn, Marie?

— Neen, mevrouw... Ik heb geen horloge om op te kijken.

— Maar er hangt er toch een in de keuken?

— Daar kan ik mij niet van bedienen, mevrouw. Die loopt een uur voor!

DE NARE DROOM

— Een vreselijke droom gehad! Ik droomde, dat alle dieren, waaruit m'n pelsmantel gemaakt is, rondom m'n bed stonden.

— Voor 'n paar konijntjes zou ik niet zo bang zijn, hoor!

HET PUBLIEK

Men spreekt over het toneelstuk, dat in de schouwburg wordt opgevoerd.

— En hoe is het stuk?

— Wel niet slechter dan een ander.

— Maar wat denkt het publiek ervan?

— Niets, want er is geen publiek.

WAT STAAT ER OP DE TEKENING?

ANONIEM

— Anoniem is iemand die wenst onbekend te blijven, dikteerde de meester. Wie lacht daar achteraan?

Stem van achter: Anoniem, meester.

VROEG NAAR BED!

Volgens een Engels dokter moeten meisjes van acht jaar om 6 uur naar bed gaan, die van tien jaar om 7 uur, die van twaalf om 7 u 30, die van veertien om 8 uur, die van zestien en zeventien om 8 uur en die van achttien om 9 u 30.

De test van de week:

BEN JE IJDEL?

WIE ijdel of verwaand is wil overal haantje de voorste spelen. Hij meent dat hij werkelijk het middelpunt van de wereld is, de as waar om alles draait. Hij interesseert zich alleen maar voor zijn eigen kleine persoontje en bekommert zich niet om de anderen. Bescheidenheid is een woord dat hij niet kent.

Ik hoop werkelijk dat jij niet ijdel bent. Wil je eerlijk antwoorden op de onderstaande vragen?

1. — **Heb je graag dat men over je spreekt? . . .** ....
2. — **Tracht je gedurig de aandacht op je eigen persoontje te vestigen. . . . . . .** ....
3. — **Steek je je neus fier in de lucht wanneer men beroep doet op je hulp? . . . . . .** ....
4. — **Spreek je graag over je suksessen, over je eigenschappen? . . . .** ....
5. — **Vertel je aan iedereen die het horen wil hoe handig je een moeilijk karweitje hebt opgelost? . . . .** ....
6. — **Wens je steeds op het voorplan te staan? .** ....
7. — **Wanneer je werkelijk iets goeds hebt gedaan, bazuin je dit dan naar alle windstreken uit? . . . .** ....
8. — **Meen je dat men je niet genoeg bewierookt?** ....
9. — **Zeg je steeds: Ik heb gedaan, ik kan dit of ik kan dat? . . . .** ....
10. — **Luister je verstrooid naar je vriend wanneer deze over zichzelf praat en sta je te trappelvoeten van ongeduld om eindelijk over jezelf te kunnen praten? . . . .** ....

Totaal . . . .

VRIENDELIJK

— Och, juffrouw, zegt een volksvrouw in een winkel, u vindt het toch niet erg dat ik even voorga? Ik moet maar een pakje kattenbrood hebben.

— Natuurlijk niet. Ga uw gang als u zo'n honger hebt.

HOELANG DE LONDENSE STRATEN ZIJN?

Iemand die het in zijn hoofd zou halen om alle straten, lanen en stegen van Londen te doorlopen, zou daarvoor negen jaren nodig hebben en zou gedurende die tijd dagelijks 10 mijlen af te leggen hebben.

GEMENGD KOOR

— Is dat een gemengd koor? Het zijn allemaal mannen!

— Jawel, maar de ene helft kan zingen en de andere helft niet.

UIT EEN KINDERMOND

Lili: Mama, krijg ik een stukje koek? Ik kan onmogelijk de koffie zo droog naar binnen krijgen.

KOM MEE NAAR DE POSTILJON VOOR HET ANTWOORD OP DE TEST

DOOR WILLY VANDERSTEEN

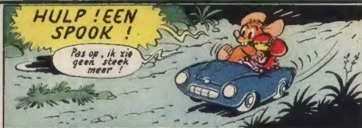
Nu begin ik mij toch ongerust te maken! Zijne Hoogheid moest reeds terug zijn!

DEELNEMINGSBON VOOR DE SPEL... ...IE AAN

HET BETOVERD BOS

CHLOROPHYL EN MINIMUM
door Raymond Macherot

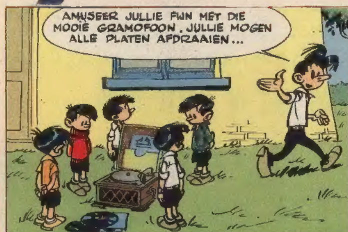

(Wordt voortgezet.)

Ton en Tinneke

DOOR Franquin

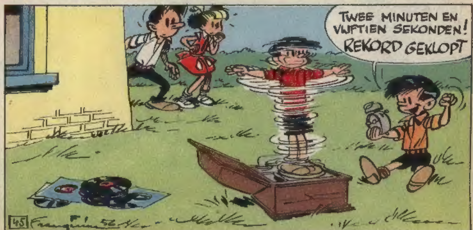

ROMAN VAN H. VERNES — GEILLUSTREERD DOOR HENDRIK GHION

DE GRIJZE DEMON

Luc Goodwin, een trapper, volgt het spoor van een grote, grijze wolf die men in de streek « Grijze Demon » heeft genoemd. Het dier zit gevangen in een bergengte en de jonge trapper is zodanig geboeid door de achtervolging, dat hij er niet tijdig aan denkt vuur aan te leggen...

OOG IN OOG MET DE WITTE DOOD

SLECHTS één gedachte bezielde de jonge trapper thans nog : zo vlug mogelijk het vuur te ontsteken. Hij beschikte daarvoor over alles wat nodig was, hout, lucifers en de kunde. Hij had in zijn leven immers al duizenden keren vuur aangelegd en wist hoe men daarbij moest te werk gaan. Geheel opgeslorpt door de strijd met de Grijze Demon, was hij echter vergeten dat men, vooral in een koude nacht als deze, éérst en voor alles een kamp opslaat en vuur maakt en men zich van deze bezigheid door niets mag laten afleiden. Nu begreep Goodwin dat zijn onvoorzichtigheid hem het leven zou kunnen kosten...

IK moet vuur maken ! Ik moet vuur maken, herhaalde hij steeds weer. Hij had zijn moffen opnieuw aangetrokken en trachtte door snelle bewegingen van de vingerleden het bloed weer in zijn verstijfde handen te doen stromen. Het gelukte maar toch werden ze niet warm genoeg om soepel te bewegen. Dat was ook niet nodig. Het énige wat nu van belang was, was een lucifertje te kunnen aanstrijken. De rest kwam dan vanzelf...

Luc richtte zich op en begon verwoed met de armen te slaan. Na enkele minuten voelde hij, dat het leven in z'n handen terugkeerde en z'n vingertoppen gevoelig werden. Ze begonnen te pikken en te tintelen, het was een beetje pijnlijk maar toch weldoend. Dat tintelen immers betekende dat z'n vingers niet bevroren waren en hij spoedig een vuur zou kunnen aanleggen. Vlug ontblootte hij z'n rechterhand en greep een van de lucifers die in de sneeuw waren gevallen. Hoe kort dit ogenblik ook was, het was genoeg om z'n hand opnieuw te doen verstijven, en iedere dienst te weigeren.

Woedend trok Goodwin z'n rechterhandschoen opnieuw aan en ontblootte z'n linkerhand. Hij slaagde er in een lucifer te grijpen en bij de doos te brengen, de tijd de lucifer er tegen aan te wrijven kreeg hij echter niet. Z'n vingers waren reeds ongevoelig, openden zich van zelf en lieten het lucifertje bijna op dezelfde plaats vallen, als hij het zoeven had opgeraapt. Langzamerhand werd Goodwin helemaal in de greep van de koude gevangen.

— Ik moet vuur aanleggen ! Ik moet vuur aanleggen, zei hij nadrukkelijk.

Hij moest daarvoor echter opnieuw zijn handen verwarmen en dit vooraleer hij totaal gevoelloos zou geworden zijn. Goodwin had toen het idee zich te bukken, het lucifertje met de tanden te grijpen en aan te strijken tegen z'n broek. Na enkele vergeefse pogingen sprong er een vlam uit het lucifertje dat hij nog steeds in de mond hield. Langzaam bracht hij het brandend lucifertje bij een handvol droge dennenaalden. De solfer deed hem hoesten, hij loste de tanden, het lucifertje viel in de sneeuw en doofde uit.

De wanhoop maakte zich meester van Goodwin. Hij weende van woede en vertwijfeling en de tranen die langs zijn wangen liepen, veranderden onmiddellijk in witte parels. De trapper wist dat de Witte Dood hem in haar greep had en dat hij er slechts bij mirakel zou aan ontsnappen.

— Ik moet vuur maken... vuur maken... vuur maken, fluisterde hij.

Al de warmte was nu uit z'n leden en hij voelde zich plotseling zo zwaar, zo moe en machteloos. Hij begreep dat hij het slachtoffer was van z'n eigen onvoorzichtigheid en dat hij daar zou sterven.

— De Grijze Demon is verantwoordelijk voor dit alles, hij is de schuldige...

« Wie van de duivel spreekt, ziet z'n staart » zegt het spreekwoord en zie, nauwelijk had Goodwin aan de Grijze Demon gedacht, of daar verscheen een grote, grijze wolf... Waarschijnlijk was hij op geen enkel ogenblik ver weg geweest en had hij zijn vijand heel die tijd afgeloerd. Het was net of hij wist hoe ellendig die vijand er aan toe was en hij getuige wou zijn van diens doodstrijd...

— Het is allemaal jouw schuld, jouw schuld ! kreet Goodwin.

De klank van z'n eigen stem schudde hem uit z'n verdoving. Woede en wraaklust hadden zich van hem meester gemaakt. Hij moest er het hachje bij inschieten ? Goed, maar niet alléén ! De Grijze Demon zou met hem de dood ingaan !

★

DE jonge trapper sprong overeind, liep als een automaat naar zijn slede en greep z'n karabijn. Hij schouderde het wapen, mikte in de richting van de grote wolf en drukte af met de duim om z'n moffen niet te moeten uitdoen. De echo van de ontploffing rolde langs de rotswanden, een kogel was enkele meter van de plaats waar de Grijze Demon gestaan had in de sneeuw geploft maar... de wolf was al ver weg. Zo vlug hij kon maneuvreerde Goodwin de hefboom om een andere kogel in de kamer te brengen, hij drukte

opnieuw af maar net als de eerste keer was de Grijze Demon vlug en lenig weggesprongen...

Plotseling vergat Luc Goodwin de koude en de Witte Dood die hem beloerde. Een mateloze woede domineerde hem en dreef hem vooruit. Hij wou niet alleen de dood van Sam, zijn trouwe leidershond wreken, hij wou de Grijze Demon ook doen betalen voor de hopeloze situatie waarin hij verkeerde. Hij wilde die wolf te allen prijze doden en was bereid daarvoor, indien nodig, nadien van uitputting en koude te sterven...

De trapper gleed uit, viel en sprong weer op. Vlugger en vlugger holde hij achter de Grijze Demon aan. Nu en dan bleef hij staan om te schieten. Hij mikte echter slecht en had geen schijn van kans de wolf te treffen. Eindelijk bleef hij hijgend staan, zijn wapen was leeg... De Grijze Demon was reeds lang buiten schot. Heel in de verte zag Luc zijn donkere silhouet over de door de heldere maan beschenen sneeuwvlakte lopen.

★

TOEN Luc Goodwin terugliep in de richting van zijn slede, stelde hij tot zijn grote vreugde vast, dat hij het warm had. Dat wilde hollen over de sneeuw had de koude van hem afgeschud en z'n vingers weer gevoelig gemaakt. Hij hing z'n karabijn over de schouder en liep wat vlugger om de warmte, het leven dat opnieuw in hem gekomen was, te behouden. Nu en dan sloeg hij krachtig met de armen en toen hij na enkele minuten bij z'n slede kwam, was hij opgeruimd en vol moed. Het duurde nog geen twee minuten om een flink vuur aan te leggen. Daarna maakte hij een wal van sneeuw die hem tegen de wind moest beschermen en vulde de teeketel met sneeuw. Het duurde niet lang of de teeketel zong en de honden verlieten hun hol in de sneeuw om zich dicht bij het laaiend vuur te nestelen en zich te koesteren in de weldoende warmte. Luc goot het water op de tee en in afwachting dat die genoeg zou getrokken zijn, beet hij in een flink stuk gedroogd vlees dat hij vooraf boven het vuur had laten ontdooien. Hij dacht aan de wisselvalligheid van het leven.

Toen hij daarstraks de Grijze Demon achtervolgde, had hij een fout begaan die hem bijna het leven had gekost. De tweede achtervolging had hem gered. Z'n haat en z'n woede hadden hem de kracht gegeven de greep van de koude te doorbreken... Hij kon het nog niet over z'n hart krijgen te bekennen dat de Grijze Demon, zijn doodsvijand, hem eigenlijk had gered...

Terwijl hij gretig z'n vlees at, keek hij af en toe naar de hemel. Grauwe wolken bedekten de maan en de klare sterren reeds.

— Morgen zal het minder koud zijn, zei de trapper luidop, en kan ik opnieuw op jacht gaan. Ik hoop dat het geluk me zal toelachen. De Grijze Demon is een wezen van vlees en bloed en kan me niet eeuwig ontsnappen!

Goodwin had er zich geen rekenschap van gegeven, dat hij de naam van de grijze wolf op een heel andere toon had uitgesproken. We zouden haast durven zeggen dat er een zekere tederheid in z'n stem lag toen hij zei « Grijze Demon »...

Volgende week :
HET EINDE VAN DE WEG

DE AVONTUREN VAN ALEX

TEKST EN TEKENINGEN

DE TIARA VAN ORIBAL

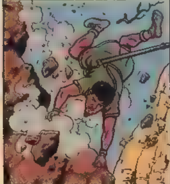
VAN JACQUES MARTIN

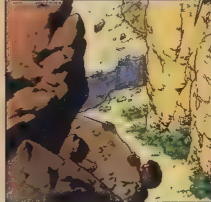
Sirdar is op Alex toegesprongen om hem in een afgrond te stoten.

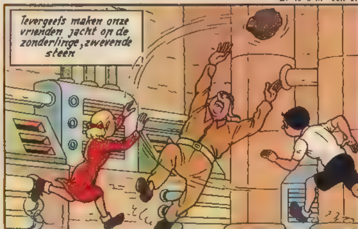
De volgende morgen in het kamp van Arbaces. De schildwachten zijn moe van een lange nacht te waken. Bij de eerste morgenschemering sluimeren ze in. Plotseling schrikt een van hen op...

De GROENE SPLINTER

TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

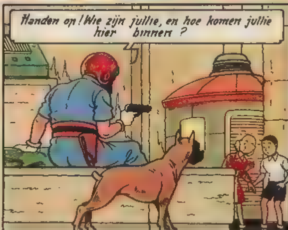
Onze vrienden drongen door tot in een geheimzinnig park en ontdekten er een laboratorium. In dit laboratorium nu gebeuren er fantastische dingen. Er is o.m. een steen die zweeft.

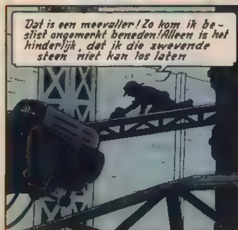

Hallo Hallo, hier LUC VARENNE !...

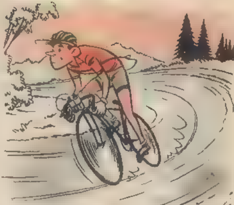
DE REGENBOOGTRUI

BINNEN enkele dagen zullen wij de nieuwe wereldkampioen wielrennen kennen. Het wereldkampioenschap wordt georganiseerd in Denemarken van 25 augustus tot 2 september. De overwinnaar van deze wedstrijd zal de regenboogtrui krijgen. Verleden jaar werden deze kampioenschappen in Italië georganiseerd, te Rome en te Frascati voor de baanproeven, en in de velodroom « Vigorelli » van Milaan voor de pisteproeven.

STAN OCKERS zal zijn trui tegen de aanvallen van de beste renners ter wereld moeten verdedigen. Verleden jaar verwekte de Antwerpenaar sensatie door de schitterende wijze waarop hij deze trui veroverde. Naar het schijnt, spreekt men er nog steeds van te Frascati ! Zou de Antwerpenaar nog bekwaam zijn om dit meesterstukje te herhalen ? Bekwaam zeker, maar de omstandigheden die van hem een wereldkampioen maakten zullen niet meer dezelfde zijn te Ballerup, een klein Deens stadje in de buurt van Kopenhagen. Te Frascati speelde de warmte in Stans' voordeel. De meeste mededingers hadden teveel dorst. Verschillende Italianen die deel uitmaakten van de ploeg die van op het eerste uur was ontsnapt, werden door hun verzorgers te royaal voorzien van verfrissende dranken. Je weet waarschijnlijk wel dat de drank, al is het dan ook maar spuitwater, bij warm weer zeer schadelijk is voor een renner. Stan Ockers, die zijn berekening had gemaakt op de drie laatste ronden bleef, alhoewel hij bijna acht minuten achterstand had, zo sober als een kameel, en wachtte rustig zijn ogenblik af. Wat er van geworden is, weet iedereen !

In Denemarken mag men niet op een grote hitte rekenen, en de omloop van Ballerup is zeer effen. Niet één enkele heuvel, zelfs geen hellingske ! Maar waarom heeft men die plaats dan gekozen ? hoor ik je vragen. Wel, omdat de Denen beweren dat deze omloop door hevige winden wordt beheerst, en deze handicap de moeilijkheden waard is die de renners normaal ondervinden op een omloop met bergen en dalen.

De Belgen kennen deze baan goed. In 1949 werden onze kleuren aan de mast gehesen te Kopenhagen, dank zij de overwinning van Rik Van Steenbergen. Rik had gezworen de titel van wereldkampioen te veroveren, want die ontbrak nog aan zijn schitterende lijst van overwinningen. Nochtans stonden alle goede kampioenen aan de start : Coppi, Bartali, Koblet, Kubler, Bobet en vele anderen nog. Bij de start hadden wij dus niet zo'n heel grote kans, maar tegen het einde van de wedstrijd mochten wij op een overwinning hopen, want de laatste ronde werd gereden door een groep renners die zich van het peloton hadden losgerukt, nl. Coppi, Kubler, Schotte en Van Steenbergen. Men begreep toen niet goed wat er gebeurd is, want deze renners wisten toch wel dat wanneer Van Steenbergen van de partij was, zij alleen nog maar moesten rijden voor de tweede plaats ! . Weldra kwamen de vier kampioenen in het laatste stukje rechte baan voor de eindmeet, en daar beleefde men een epische wedstrijd tussen de twee snelste renners ter wereld van dat ogenblik. De Zwitsers hadden altijd volgehouden dat Kubler nog rapper reed dan Rik. De gelegenheid was buitengewoon geschikt om nu eens en voor altijd uit te maken wie het snelst was van deze twee.

Het was voor mij waarlijk een verrassing, toen ik Rik Van Steenbergen Kubler reeds zag kloppen op driehonderd meter van de aankomstlijn ! Deze overmoed had hem de titel kunnen kosten, maar de Mechelaar reed waarlijk in top-konditie. Ik geloof dat hij de grote Ferdi zodanig had verbluft, dat deze er door verstrooid werd. Een feit is, dat Rik Van Steenbergen de drie lengten die hij op zijn tegenstrever had behaald, nog steeds bezat toen hij over de eindmeet bolde, en aan België eens te meer de regenboogtrui bezorgde ! Wanneer wij ons naar Kopenhagen zullen begeven, moeten wij natuurlijk aan deze herinneringen denken. De hoofdstad van Denemarken is een van de schoonste steden van Europa. De mensen zijn er vriendelijk. Alles is er zacht, lief en aangenaam. Wij rekenen alleen op de baan en de demi-fond wedstrijden. Op de baan omdat in bijna al de klassieke wedstrijden van dit seizoen de Belgische renners de beste resultaten hebben behaald. Onze mannen zullen waarschijnlijk af te rekenen krijgen met de Italianen, die krachtige, jonge fietsers zijn, maar die dikwijls hun beloften niet inlossen. Bij de beroepsrenners geef ik nog een kans aan Stan Ockers, de wereldkampioen 1955, omdat wij graag eens een heruitgave zouden willen beleven van zijn meesterstuk van Frascati. Het zou niettemin een zeldzame gebeurtenis zijn !

Ik bega misschien een kleine vergissing, wanneer ik alleen maar belang hecht aan de demi-fond, en onze kansen op de piste onderschat, want er is een zekere Jean Brankart, die in juni jl. de titel van kampioen van België veroverde en die, knap renner als hij nu eenmaal is, zich wel zou kunnen doen gelden, alhoewel hij nog niet de ervaring heeft van de specialisten. Maar eens hij op zijn fiets zit, moet men zich niet te veel bekommeren om zijn taktiek, want eenmaal op dreef gekomen, is er geen tegenhouden meer aan. En dan hebben wij ook nog Dolf Verschueren. Verleden jaar werd hij geklopt daar hij pech had met zijn fiets. Deze Antwerpenaar heeft toen de enige kans gemist vier maal achter elkaar wereldkampioen te worden. In de velodroom Ordrup van Kopenhagen krijgt hij misschien een gelegenheid om weerwraak te nemen.

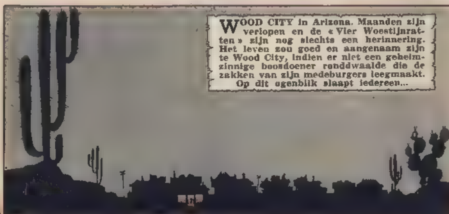

DE AVONTUREN VAN CHICK BILL DE COWBOY

DE TWEE GEZICHTEN VAN KiD ORDiNN

TEKST EN TEKENINGEN VAN TIBET

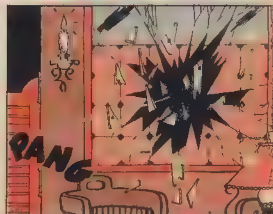

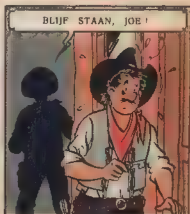

VERDW

Hij riep ze telkens als hij lust had zich te laten vallen en tot Mussogolo te zeggen :

— Ga alleen voort, ik kan niet meer. Ik heb er genoeg van ! »...

Tien dagen, tien eindeloze dagen waren ze nu reeds verdwaald in de brousse, en ze vroegen zich af of het olifantenspoor dat ze thans volgden hen naar een doel zou leiden.

Een doffe slag deed Mussongolo omkeren. Per Larson lag uitgestrekt met het gelaat naar de grond toe gekeerd en roerde niet meer. De kapita begreep eerst niet hoe het mogelijk was, dat de man met wie hij zo vele jaren in de wildernis had doorgebracht en met wie hij zo vele gevaren had getrotseerd, nu in het zand moest bijten, overwonnen door honger en uitputting. Mussongolo boog zich over zijn meester en sleurde hem tot onder een boom.

— Bwana Bizzi... Zeg toch iets ! Je gaat mij toch niet helemaal alleen achterlaten in deze motoni (1).

Terwijl de grote neger het doodsbleke gelaat van zijn meester bekeek, hoorde hij een inwendige stem, de stem die steeds tot de mensen spreekt wanneer zij in groot gevaar zijn en die hen zegt wat ze moeten doen :

— Zoek een open plek en leg daar je meester neer tot hij weer bij kennis komt. Blijf heel de nacht hier, ga niet meer verder en, zo je daartoe nog de kracht hebt, zoek dan iets te eten. Er is misschien wel een vogelnest in de buurt. Vergeet niet, Mussongolo, dat de grootste vijand van een mens in gevaar de schrik is...

Mussongolo tilde de Blanke op, hees hem op zijn schouder en vervolgde wankelend zijn weg. Plotseling snoof hij een afschuwelijke geur op. Hij kende die maar al te goed en als gefascineerd bleef zijn blik rusten op een grote liaan, die zachtjes heen en weer schommelde.

Het was een pyton, van beslist acht meter lang en die zeer zwaar moest wegen. De slang sliep blijkbaar, want zij had de mensen niet horen aankomen. Mussongolo wou de Winchester van Larson grijpen, maar stelde tot zijn ontzetting vast, dat het wapen op de plek was blijven liggen waar zijn meester neergevallen was.

De pyton betekende doodsgevaar, maar was meteen ook de redding. Van het vlees van de slang zouden ze enkele dagen kunnen eten. Wanneer hij het wapen ging halen betekende dit dat de slang intussen kon ontsnappen en hij wou dit risico niet

EEN drukkend hete dag. De zon stond hoog aan de hemel en zond haar verzengende stralen loodrecht op de Afrikaanse wildernis. Zij droogde de keel van mens en dier. De apen zaten roerloos in de bomen, de vogels zwegen en de grote roofdieren bleven in hun schuilplaats. Geen enkel gerucht stoorde de stilte, tenzij dan de voetstappen van de blanke man en het geklop van de machete wanneer Mussongolo een liaan afhakte, die de weg versperde.

HET gelaat van Per Larson, was evenals dit van zijn zwarte kapita bijna onkennelijk van het stof, het zweet en de diepe groeven, welke honger en vermoedheid er in geploegd hadden. Heel langzaam, voorzichtig volgden zij een olifantenspoor. Met koortsachtige blikken speurden zij om zich heen en zochten iedere boom af in de hoop een stuk wild te ontdekken, dat ze zouden kunnen neerschieten. Maar er was in die brousse, niets dan de dood die op hen wachtte. De dood, die als het ware iedere beweging afloerde en die zich wou wreken op de twee stoutmoedige mensen die hem zo dikwijls hadden getrotseerd. Men zou gezegd hebben, dat de dood er behagen in schepte hun martelgang heel lang te maken.

— Twende... Uwe na moyo !...

...Vooruit, moed !... Hoe dikwijls had Larson deze woorden al niet gezegd ?

VAALD IN DE WILDERNIS

VERHAAL VAN JO POLLART — GEILLUSTREERD DOOR L. HACHE

lopen. Mussongolo tartte daarom al de wetten van de wildernis en besloot het serpent te lijf te gaan met de weinige krachten die hem nog overbleven, met een stuk speer dat hij in de hand had en zijn grote moed, want de moed gaf Mussongolo niet op...

Op het ogenblik dat hij zich bukte om Larson, die nog steeds buiten kennis was neer te leggen, kraakte er iets in de boom. Vlug richtte Mussongolo zich op en zag dat twee kleine, wrede ogen hem aanstaarden. Mens en dier schenen elkaars krachten af te wegen. De pyton wiegde nu van links naar rechts als om haar lenigheid te beproeven, haar kop vormde een rechte hoek met het hangend lijf. Steeds schommelend week ze even achteruit en siste. Mussongolo wist dat de slang nu al haar spieren samenbalde om een ogenblik nadien te kunnen aanvallen. Hij klemde zijn speer vast in de rechterhand, plooide de knieën, en wachtte.
Nog één beweging en bliksemsnel zou de slang zich om haar prooi slingeren. Mussongolo die zich hieraan verwachtte, had de pyton een slag van zijn speer gegeven.

De slang kromp ineen doch was een fraktie van een sekonde later alweer klaar om een nieuwe aanval in te zetten, zich rond haar slachtoffer te winden en het te verpletteren. Maar nogmaals mislukte haar aanval en opnieuw werd zij zwaar gewond door de scherpe speer. Zij sloeg heftig met haar staart en raakte ditmaal Mussongolo, die struikelde. Toen ontspon er zich een lijf aan lijf gevecht. Mussongolo vocht op de wijze van de Mwana Nioka (2) en trachtte de kop van de pyton te grijpen om haar halswervels te breken. De inspanning welke Mussongolo moest leveren was bijna bovenmenselijk. Hij klemde de tanden op elkaar, sloot de ogen en spande al zijn spieren. Na enkele minuten wist hij dat de overwinning hem niet meer ontsnappen kon. Hij hield vol...

Plotseling loste de pyton haar greep, haar lichaam ontrolde zich, trilde nog een ogenblik en stortte dan levenloos neer. Het was gedaan. De reuzenslang lag daar nu als een vraagteken op de grond. De speer had haar donker gekleurde huid opengereten zodat haar vlees, rozig als dat van een zalm, bloot lag. Mussongolo voelde het bloed van zijn voorvaderen in zijn aders kloppen en hij kon de zegekreet, die uit zijn borst opwelde, niet weerhouden.

— Hok-hoe ! schalde het over de vlakte. Hok-hoe was de zegekreet van de stambroeders van Mussongolo, die begon met een diepe en eindigde op een hoge, lang aangehouden noot.

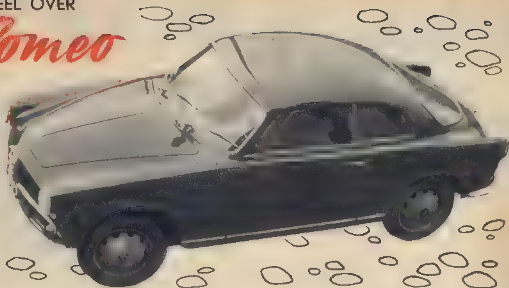
Per Larson en zijn kapita waren voor enkele dagen gered. Zij konden hun honger stillen en uitrusten, en als ze weer krachten genoeg hadden opgedaan opnieuw op weg gaan. Ze hadden nu weer hoop dat het olifantenspoor hen naar de rivier zou brengen en dat deze rivier hen opnieuw naar de bewoonde wereld voeren zou.

(1) Motoni : Hel.
(2) Mwana-Nioka : Slang-mannen.

WALTER GEEFT ZIJN OORDEEL OVER

DE Alfa Romeo Giulietta SPRINT

IK heb Walter op straat ontmoet. Beiden waren we voetgangers, iets wat niet dikwijls gebeurt. Hij groette mij zonder geestdrift, want het was reeds een paar maanden geleden dat ik hem nog had opgezocht. Maar ja, hij moest aan zijn examen denken en ik maakte van de gelegenheid gebruik om met proefwagens naar de Nurburgring, de omloop van Reims of naar Montlhery te rijden. Hij dacht dat ik hem helemaal vergeten was en hij nam het me kwalijk.

KOM mee, zei ik hem, wij gaan een nieuwe proefwagen halen !

— Ekskuseer, maar ik kan niet mee, antwoordde Walter en ik hoorde in zijn stem gekrenkte fierheid.

Ik antwoordde hem dus

— Het spijt me werkelijk dat je niet meegaat, want ik had graag je opinie gekend over de Alfa Romeo. Ik dacht dat deze roemrijke naam je zin voor mooie mechaniek wel zou wakker roepen.

— Wacht een ogenblikje, zei Walter. En na een korte aarzeling ging hij verder : Ik zal trachten me vrij te maken.

Een minuut later waren we beiden op weg naar de garage, en een half uur nadien reden wij met de kleine bloedrode Alfa-Romeo door de straten.

— Deze nieuwe sportwagen werd uitgerust met een 1300 motor die 65 PK ontwikkelt. Er valt heel wat mee te doen, daar zal je je dadelijk rekenschap kunnen van geven !

— De buitengewone zichtbaarheid dient geapprecieerd, zei Walter. Kijk, wat een breed windscherm, en wat een grote achterruit. Men kan waarlijk goed zien in alle richtingen.

Wij reden op de baan naar Namen.

— Die versnellingshefboom aan het stuur, schijnt niet zeer praktisch, merkte Walter op. Al je bewegingen schijnen mij zo langzaam. Waarom heeft men in een dergelijke wagen de versnellingshefboom niet aan de grond gelaten ? Dat gaat toch direkter...

Wij waren in Namen zonder de minste moeilijkheid te hebben ondervonden. De baanvastheid van de Giulietta Sprint en zijn soepel stuur lieten ons toe snel vooruit te komen. Wij bereikten zelfs op een bepaald ogenblik een topsnelheid van 160 km per uur.

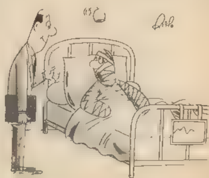
— Wat zou je er van denken de wagen tot zijn maximumsnelheid op te drijven op de terugweg ? We zien dan wat men er uit kan halen op lange afstand, stelde Walter voor.

Ik beaamde zijn voorstel, want uit een sportwagen mag men toch wel het maximum halen. En het maximum haalden wij er uit ! Negen en twintig minuten na ons vertrek uit namen waren wij te Brussel... Vier en vijftig km in minder dan een half uur !

— Dat is prachtig ! juichte Walter. Dat maakt een gemiddelde snelheid van 110 km per uur ! Deze Alfa-Romeo neemt alle bochten schitterend, zelfs bij hoge snelheid rijdt de wagen prachtig en de remmen schijnen uitstekend !

Terug thuis bestudeerde Walter de wagen in al zijn details. Hij oordeelde dat de achterste plaatsen wat nauw zijn en vond de koffer ook te eng; amper goed voor het reservewiel en het gereedschap !

— In feite, besloot Walter, is dit een wagen voor twee personen, waar men de bagage dan maar op de achterbank moet onderbrengen. Maar ja, in sportwagens rijdt men niet met z'n vieren, en dat het een goede sportwagen is, daarvan zijn wij overtuigd !

— Ik kom even met je praten over de nieuwe prachtwagen die je absoluut moet kopen... Hij is formidabel !... 160 km per uur !...

KUIFJE *vertelt je ...*

De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

HANNIBAL STAAT VOOR DE DEUR

NAPOLEON zei eens dat, volgens hem, Hannibal de grootste veldheer was van de geschiedenis, en Napoleon moet er iets van af weten! Hannibal was afkomstig van Carthago, een telg uit een familie van kooplui en zeelieden. Niets liet voorzien dat hij eens de wapens zou dragen. Toen hij echter de wapens opnam deed hij dit met zoveel kunde en macht, dat het Romeinse rijk op zijn grondvesten beefde...

1. DE EED VAN EEN KIND

CARTHAGO, overwonnen door de Romeinen kende zwarte dagen. Het krijgsvolk dat gedemobiliseerd was rebelleerde. Men moest hen met man en macht te lijf. Het was een wrede oorlog die gewonnen werd door Hamilcar Barcas (= bliksem). De grote overwinnaar werd nochtans verbannen. Hij vestigde zich in Spanje en veroverde er een uitgestrekt rijk met als hoofdstad Nieuw Carthago. Hamilcar had een zoon HANNIBAL. Op zekere dag nam hij zijn zoon mee naar de tempel en daar ten aanschijn van zijn troepen, deed hij hem zweren de Romeinen te haten en hen te bevechten tot de dood!

2. — DE AGRESSIE

HANNIBAL werd in 221 bevelhebber van de Cartheegse strijdkrachten in Spanje. Hij was toen 26 jaar. Onmiddellijk viel hij de stad Saguntum aan die de geallieerde was van Rome. Een Romeinse delegatie kwam daarop naar Carthago. De chef van deze delegatie zei: « In de plooien van mijn toga breng ik vrede of oorlog. Kies! » En Carthago antwoordde: « De oorlog! » Dat was het wat

3. — DWARS OVER DE ALPEN

INPLAATS van in Italië te ontschepen, zoals de Romeinen voorzagen, trok Hannibal met 80.000 krijgers van alle rassen, 12.000 ruiters, meestal Numieden (Numidië, nu Algerie) en 37 gedresseerde olifanten naar het noorden. Hij stak de Pyreneeen over, de Rhône en de Alpen. Langs de kruin van de Kleine St Bernard leidde hij zijn krijgers naar de Povlakte. Toen bleven er hem nog 20.000 krijgers, 6.000 paarden en enkele olifanten.

4. — TEN AANVAL!

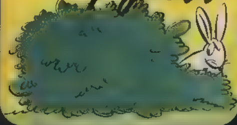
HET eerste Romeinse leger wachtte hem op bij de Ticinus en werd verslagen. Het tweede Romeinse leger bij de Trevia en het werd eveneens verslagen. Het derde Romeinse leger lokte hij bij het Trasimeense meer in een hinderlaag en hakte het in de pan. Toen benoemde de Romeinse Senaat een dictator: Fabius Maximus Cunctator (= d.w.z. de Draler). En Fabius draalde... Hij putte het leger van Hannibal uit door kleine schermutselingen, maar ontweek een echte strijd.

5. — DE RAMP

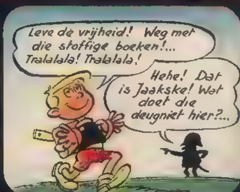
IN 216 te Cannes, vlak voor de zee. De Romeinse consul stormde met zijn leger ten aanval en Hannibal manœuvreerde zo handig dat hij heel het vijandelijk leger als het ware in een net opving. Rome verloor 25.000 krijgers. Men heeft wel eens gezegd dat het er 70.000 waren! Tussen de gesneuvelden bevonden zich een consul en talrijke senatoren. Nog nooit was een nederlaag zo volledig geweest. De heirbanen die naar Rome liepen werden met grote kettingen gesloten. Het werd stil in de rijke en machtige stad. Men wachtte bevend de komst af van de vijand. Nu en dan weer klonk de kreet: « Hannibal ante (of ad) portas! Hannibal staat voor de

Onze tekenfilm voor alle jongens van

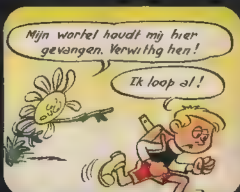

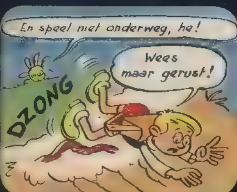

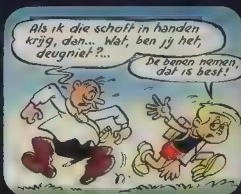

Hier ligt een sloep... Fijn!
Het lukt!

HOP!
GLOU...
Ha! Ha! Ha!

Hij kon niet weten, dat ik er de bodem had uitgezaagd!
BLUBB BLUBB

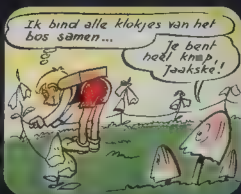

Hierheen! Hierheen! De veldwachter verdrinkt!.
Dank je, mynheer IJsvogel!

Ziezo!
Ik hengelde een eindje vandaan en heb alles gezien...

Als ik die schoft in handen krijg, dan... Wat, ben jij het, deugniet?...
De benen nemen, dat is best!

Ik heb nog een uur alvorens de zon ondergaat... Ik ga een dutje doen!

Hier heb ik een herfstdraad en nu vlug aan het werk!

Ik bind alle klokjes van het bos samen...
Je bent heel knap, Jaakske!

Het byzonderste is, zonder lawaai te maken dicht by het nest te komen en daarin ben ik een meester!

Haha! Hij struikelt over de draad!
Alle duivels!
POK
DRINNG!

Wat een beiaard! Als de konyntjes nu nog niet weten dat er gevaar is!..
DONG
DONG
BONG
DRELIN
DRRING
DRANG

En daar komt de veldwachter reeds! Die heeft het ook gehoord!
Manus, in naam van de wet...
GRRR

Dank je, Jaakske! Je hebt ons het leven gered!
Je gaat de doos in, Manus!

Ik moet je feliciteren, Jaakske, maar ook aan je oren trekken omdat je spijbelde! Het doel heiligt niet altijd de middelen, vent!
EINDE

OP ZOEK NAAR DE VERLOREN WERELD

REEDS heel, heel lang droomt de mens er van voorhistorische dieren levend aan te treffen. Over dit onderwerp mocht de fantasie vrij haar gang gaan, de ene legende na de andere werd gecreëerd en in verbeelding vonden de schrijvers op onze wereldbol streken waar nooit een mens de voet had gezet en waar men heel de fauna van het secondair tijdperk aantrof. Het beroemdste boek in dit genre is ongetwijfeld « De Verloren Wereld » van Conan Doyle.

HET is de amusante professor Challenger die, tijdens een reis door Zuid-Amerika, een hoogvlakte ontdekt die ontoegankelijk is en waar dinosauriers, elders een slordige zestig millioen jaren geleden verdwenen, nog leven alsof de tijd had stil gestaan. « De Verloren Wereld » is de vrucht van Conan Doyle's ongebreidelde fantasie. De ontoegankelijke hoogvlakte met steile wanden bestaat nochtans.

In een streek van Venezuela waarover men nog weinig afweet en die ligt aan de oevers van de Rio Caroni, nabij de grens van Brazilië zijn er zelfs verschillende van die hoogvlakten. Deze streek wordt door de aardrijkskundigen trouwens « Verloren Wereld » geheten.

Toen de Conquistadores, nu vierhonderd jaar geleden in dit gebied doordrongen, vertelden de Taurepanen-Indianen hen, dat er op de hoogvlakte kleine mensen en fabelachtige dieren leefden die sedert eeuwen de gevangenen waren van de steile wanden. Ze praatten ook over watervallen die uit de wolken kwamen en rivieren waarin goud en blinkende stenen lagen, van een zwart water dat uit de grond opwelde en van bergen die vuur spuwden wanneer het onweer woedde.

« Allemaal sprookjes uit de rimboe » zei men schouderophalend. Maar dat bleek toch niet het geval. In 1937 ontdekte de Amerikaan Angel in het gebied van de « Verloren Wereld » een waterval. Van een hoogte van 980 meter stort het water langs de flanken van de Ayuan Tepui (Duivelsberg)

naar beneden. Men heeft deze waterval naar z'n ontdekker genoemd. De kruin van de Duivelsberg is inderdaad bijna altijd in wolken gehuld. In heel de streek vond men goud en diamant, vooral de rivieren zijn rijk aan dit kostbaar goedje. Het zwart water dat uit de grond opwelt is petroleum.

De bergen die vuur spuwen tijdens een onweer bevatten heel veel ijzererts en vormen een magnetische massa die de bliksem aantrekt.

LEVEN ER NOG VOORHISTORISCHE MONSTERS ?

NIET zo lang na het einde van de tweede wereldoorlog, keerde M.-F. Gobler, een jager op groot wild, van een expeditie uit Portugees Angola terug te Kaapstad en vertelde in de kantoren van het blad « Cape Argus » dat er in de moerassen van Dilolo, op de grens van Portugees Angola en Belgisch Kongo, een monsterachtig dier half hagedis, half olifant leefde. De beschrijving die Gobler gaf van het monster van Dilolo, door de inboorlingen Chipekwee geheten, kwam overeen met die van een dinosaurus. Gobler verklaarde :

« De chipekwee weegt enkele ton, valt neushoorn, nijlpaard en olifant aan. Op een nacht hoorden de jagers hoe een chipekwee een neushoorn, die hij eerst gedood had, opvrat. Hij brak de beenderen en scheurde enorme stukken vlees uit de romp. De volgende morgen vond men op hetgeen er nog overbleef van de neushoorn sporen van klauwen en tanden zoals geen enkel gekend dier er heeft.

» De chipekwee heeft de kop en de staart van de hagedis.

» Ik ben zelf in de moerassen gegaan op zoek naar het monster, doch de inboorlingen verklaarden dat men het dier heel zelden ziet en een ontmoeting niet zonder gevaar is.

» De chipekwee vreest niets of niemand. »

Hoe komt het dat indien er nog zulke monsters leven, men hen niet te zien krijgt ?

De aanhangers van het « bestaan van de chipekwee » antwoordden hierop, dat de overlevenden van die verre tijden uiterst zeldzaam zijn en in moerassen of ondoordringbare wouden leven. Er zijn, zo voegen ze er aan toe, weinig mensen die kunnen zeggen dat ze een okapi of een bongo-antiloop in vrijheid hebben gezien en nochtans bestaan ze. Aan hun bestaan kan zelfs niet getwijfeld worden vermits bijna iedere dierentuin er enkele specimens van bezit.

ZEESLANG EN SNEEUWMAN

HET monster van Loch Ness dient om de kranten te vullen in de « komkommertijd » d.w.z. als er een groot gebrek aan nieuws is en de journalisten van alle hout pijlen maken. Nochtans schijnt het dat dit monster eens werd gefilmd. Van té ver echter om uit te maken hoe het er eigenlijk uitziet.

Het was de Brit Eric Shipton die op 8 november 1951 samen met z'n gids Sen Tenzing op een hoogte van 6.000 meter in het massief van Gandirankar enorme sporen van naakte voeten ontdekte. Dit spoor zag er uit als het spoor van een mensenvoet van eventjes 35 cm lang. Reeds in 1936 had Shipton zulke sporen gevonden en ze beschreven. Tenzing verklaarde dat dit de sporen waren van de Jeti of Bhanjakris de afschuwelijke sneeuwman.

Over deze sneeuwman vertelden we een en ander in nummer 15 van 1953. Er werd heel wat geredetwist over deze sporen.

Dit is een reconstitutie van de voorhistorische diplodocus die tot de dinosauriërs behoort. Deze viervoeter met lange hals en lange, lange staart leefde van planten en woonde in de moerassen. Volgens sommige inboorlingen zouden er in Kameroen (Afrika) thans nog zulke exemplaren leven en gekend zijn onder de naam Mokele-Mbembee.
(Foto Larousse.)

20

Dat is de tiranosaurus : twaalf meter lang en zes meter hoog ! Z'n kaken waren geweldig sterk, z'n tanden geleken op vlijmscherpe sabels. Hij sprong als een kangoeroe en alle dieren maakten zich uit de voeten als ze de tiranosaurus hoorden aankomen. Zou de chipekwee van het Dilolomoeras ... tiranosaurus zijn ?
(Foto Larousse.)

Volgens sommige zoologen zijn ze afkomstig van een aap, volgens anderen van een beer. Dit laatste schijnt thans wel vast te staan.

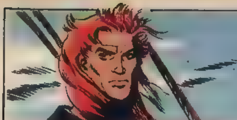
Nog even een woordje over de Mngwa of Nunda of de beer Nandi. Men praat er over in Kenia, Uganda en langs de oostgrens van Belgisch Kongo. Het is een dier dat paniek zaait tussen de inboorlingen en de kolonisten zeggen wel eens : « Nog een streek van onze oude vriend Nandi, de beer. »

Geen enkel dier heeft zoveel wandaden op z'n geweten maar ernstige zoologen betwijfelen het bestaan van Nandi.

Ernstige natuurkundigen blijven zeer sceptisch, te meer daar niemand er in geslaagd is het dier te fotograferen, gevangen te nemen of z'n lijk mee te brengen.

Zolang men Nandi niet vindt zijn alle hypotesen te verdedigen of te verwerpen.

Nog nooit vond men een beer in Afrika. De inboorlingen (en enkele Blanken) welke het dier hebben gezien beschrijven het als zijnde een reusachtige beer, anderen aanzien het voor een grote hyena.

Harald de

Van op het eiland waar zij strandden zien Harald en zijn vrienden land. Harald bouwt een vlot om er naar toe te varen..

En dan begint een lang en moeilijk werk. Harald en zijn Vikings maken een lange snede in de rug van de vis en halen alle ingewanden er uit, zonder de buik en de flanken van het monster te beschadigen

Na twee dagen hard werken is het monster helemaal leeg gemaakt en de handige schrijnwerkers van Harald hebben er een licht en sterk geraamte in gebouwd.

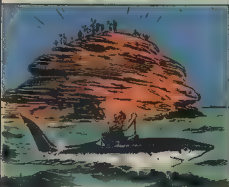

Harald begeeft zich aan boord van zijn zonderling bootje naar het reddend vasteland. Zijn getrouwen juichen hem toe !...

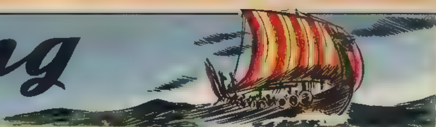

Weldra worden de klippen bijna onzichtbaar aan de horizon..

Viking

TEKST EN TEKENINGEN VAN FRED FUNCKEN

Enkele uren later...

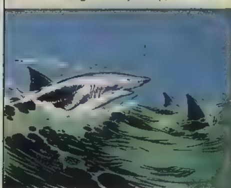
Thor is met mij ! Het land is nabij en indien ik mij niet vergis, zal ik bij hoge tij op een rotsstrook kun-nen landen

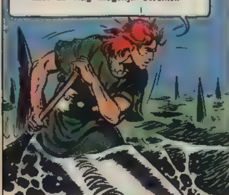

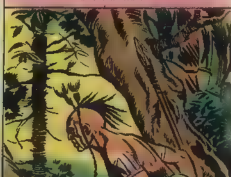

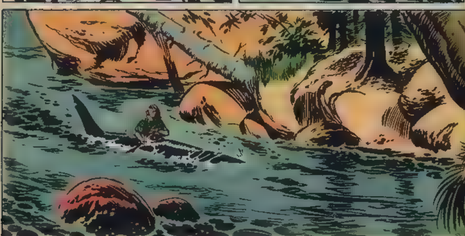

(Wordt voortgezet.)

Marcelino pan y vino

HET mooi verhaal speelt zich af in een arm klooster van Spanje, met als decor een wilde en onvruchtbare streek, die ligt te blakeren in de felle zonnegloed. De bewoners van het klooster zijn twaalf Franciscaanse monniken. Ze leven er eenvoudig, tevreden en gelukkig. Op zekere dag heerst er grote opwinding in het arme klooster, want op de drempel van de poort werd er een boorling te vinden gelegd. De Franciscanen bekommeren zich onmiddellijk om het wicht en dopen het Marcelino.

Marcelino helpt al de monniken graag bij hun werk, vooral broeder Klok

DE baby groeit voorbeeldig en blij op en wij zien Marcelino als een vrolijke, stevige knaap van vijf jaar De jongen heeft de twaalf monniken een andere naam gegeven. Zij heten nu broeder Pap, broeder Klok, broeder Poort, enz al naar gelang de funktie welke zij in het klooster vervullen Marcelino is een kleine schavuit die zijn pleegvaders af en toe een poets bakt, wat niet wegneemt dat hij heel veel van hen houdt.

« Ik heb twaalf vaders », zegt hij op zekere dag tot een jonge vrouw, als deze hem naar zijn ouders vraagt. Op dit ogenblik ontdekt hij dat hij geen moeder heeft. Hij vraagt de monniken om uitleg en deze antwoorden hem : « Je moeder is in de hemel, Marcelino. »

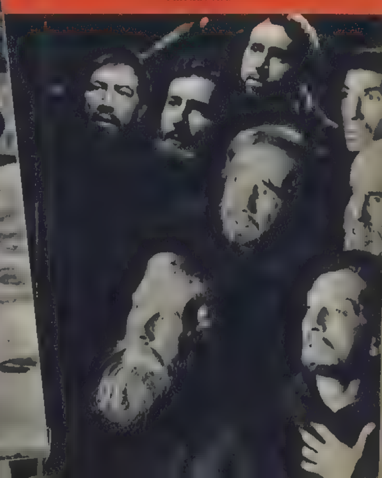
De jongen moet daaraan nu voortdurend denken. De schelmse knaap is in het klooster zo vrij als een vogel en mag lopen en spelen waar hij wil. Het is hem echter verboden op zolder te komen, want daar hangen de gevaarlijke zeisen en nog ander landbouwgerief, dat de monniken gebruiken om hun akkers te bewerken en te oogsten. Marcelino is echter nieuwsgierig en op een goede morgen klimt hij toch de ladder op, die naar de zolder leidt. Hij ontdekt er een reusachtig kruis. Eerst is hij er bang voor, dan echter nadert hij het en heeft de indruk dat de man aan het kruis zeer ongelukkig is.

« Men zou zeggen dat je honger hebt », zegt Marcelino vriendelijk en onmiddellijk loopt hij naar beneden om brood en wijn te halen.

Van dan af brengt hij iedere dag brood en wijn naar zijn nieuwe vriend, die het aanneemt en met hem spreekt. Dit mirakel verbaast Marcelino helemaal niet. Hij vindt zulks absoluut normaal. Maar broeder Pap, heeft natuurlijk gemerkt dat er in zijn keuken brood en wijn op een geheimzinnige wijze verdwijnen. Hij vraagt zich af wat er toch mee kan gebeuren en hij ontdekt dan Marcelino, die het kruis brood en wijn aanbiedt.

Diep ontroerd roept de monnik zijn broeders en allen zijn getuige van het laatste mirakel van de gekruisigde. Deze, inderdaad, vervult de grote wens van Marcelino : naar de hemel te gaan bij zijn eigen moeder en bij de moeder van zijn vriend.

De monniken zijn diep ontroerd als zij Marcelino in de [illegible] Christus zien

TWINTIG JAAR LATER

De politieke overtuiging van onze vier vrienden is zeer uiteenlopend. Het gevaar dat zij elkaar [illegible] zullen bevechten is groot.

ATHOS REDT DE VRIENDSCHAP

(73) ATHOS stak de hand op om het ergste te vermijden. « D'Artagnan, sprak hij, je bent nog woedend over je nederlaag van gisteren. Ik meende dat je edelmoedig genoeg zou zijn om dit te vergeten. Een vriendschap van twintig jaar moet toch wel bestand zijn tegen de gekwetste eigenliefde. Heb je ons werkelijk iets te verwijten ? Indien Aramis en ik schuldig zijn dan bekennen wij dit. » De diepe harmonieuse stem van Athos had haar oude invloed op d'Artagnan nog niet verloren. De Gascogner gaf zich gewonnen. Athos trok langzaam zijn degen uit de schede, brak hem over zijn zijn knie en gooide de twee stukken weg ..

(74) HIJ wendde zich dan tot Aramis met de woorden « Vriend, breek je degen ! » Aramis aarzelde. « Je moet, zei Athos, ik wil het ! » Aramis was doodsbleek maar hij brak zijn degen en kruiste de armen D'Artagnan en Porthos weken achteruit. De Gascogner trok zijn degen niet en Porthos stak zijn wapen vlug weer in de schede. « Ik zweer bij God die ons hoort, zei Athos, en stak langzaam de rechterhand op, dat mijn degen die van jullie nooit zal kruisen ! Nooit zal ik mijn oude vrienden kwaad doen en nooit zal ik hen kunnen haten ! »

(75) ZOVEEL jaren hebben wij naast elkaar geleefd, hebben wij naast elkaar gevochten. Jullie zijn heilig voor mij ! » Een ogenblik was het stil. Dan wendde Athos zich tot Aramis : « Herhaal mijn woorden, vriend. Wij willen steeds de vrienden blijven van d'Artagnan en Porthos. » Aramis gehoorzaamde niet dadelijk. Er was nog opstandigheid in zijn hart. Ten slotte zei hij met diep ontroerde stem : « Ik zweer dat ik diegenen, die zolang mijn vrienden waren, niet kan haten. Het spijt mij dat ik je degen raakte, Porthos, en ik zweer dat ik mijn degen nooit op jullie borst zal zetten... Kom nu, Athos, kom ! »

(76) ATHOS wilde zijn vriend volgen maar d'Artagnan riep. « Neen, neen ! Ga nog niet weg !... Ik zweer bij alles wat mij heilig is, dat ik mijn laatste druppel bloed zou geven om de hoogachting te behouden van een man zoals jij, Athos, en de vriendschap van een man zoals jij, Aramis. » Hij vloog in de armen van Athos en omhelsde hem. « Vriend ! » zei Athos en drukte hem aan het hart. « En ik, riep de eerlijke Porthos, ik zweer niets maar ik stik, verdraaid ! Ik laat mij nog liever aan de degen rijgen dan tegen jullie te strijden, want ik draag jullie in het hart. Ik houd van jullie ! »

(77) WENEND wierp de reus zich in de armen van Aramis. « Vrienden, zei Athos, dat is wat ik van jullie verwachtte. Wij zijn met elkaar, ook al volgen wij voor het ogenblik andere wegen. Ik eerbiedig jullie opinie alhoewel ik strijd in het andere kamp. Ministers en koningen gaan, maar wij blijven, ik ben er heilig van overtuigd. » — « Dat doet mij genoegen ! » riep Porthos. « Je bent een groot man, zei d'Artagnan Je steekt mijlen ver boven ons uit ! » Athos glimlachte gelukkig. « Heeft iemand van jullie een kruis ? vroeg hij en wendde zich zonder het antwoord af te wachten tot Aramis.

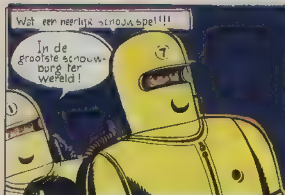
(78) ARAMIS glimlachte en toonde het diamanten kruis dat met een rei van echte parels om zijn hals hing. « Hier is er een ! » zei hij. « Wel, zei Athos, dan zweren wij op dit kruis dat wij, ondanks alles, vrienden blijven tot in de dood. » — « Ja, zeiden de drie anderen als uit één mond, dat zweren wij ! » En na deze plechtige eed keken de vier vrienden elkaar aan alsof ze mekaar voor het eerst zagen. « Kom ! riep Porthos, dat wordt gevierd ! Vrienden, ik bied jullie het beste diner aan dat wij in de stad vinden kunnen ! » De drie anderen stemden toe. Arm in arm en zingend van vreugde liepen ze naar een taveerne..

DE AVONTURE

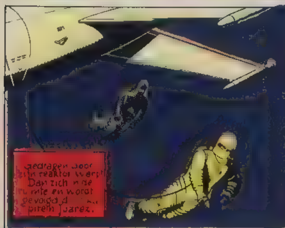
DE MEESTER

Dan Cooper vergezelt enkele piloten van de basis naa

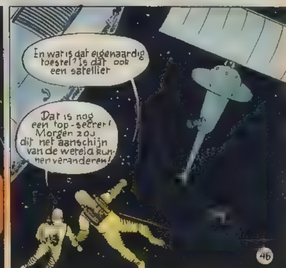

... VAN DAN COOPER

... VAN DE ZON

TEKST EN TEKENINGEN VAN ALBERT WEINBERG.

... kunstmatige satelliet. Met grote ogen kijkt Dan naar het fantastisch schouwspel...

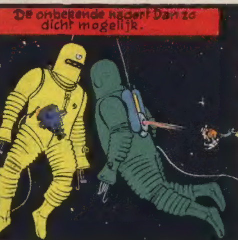

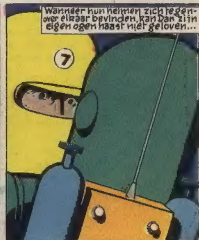

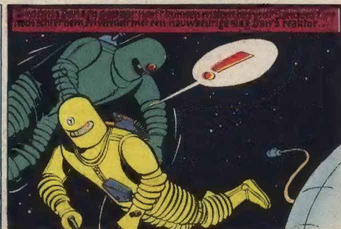

DAN KAN ZICH NIET MEER BEWEGEN EN IS IN DE MACHT VAN ZIJN VIJAND!

47

ROCKETS VOOR METEOROLOGEN

DEZE rockets zijn niet voor oorlogsdoeleinden bestemd. Ze worden nabij Bremen door Duitse weerkundigen de lucht ingezonden om, op een hoogte van 30.000 meter, allerlei interessante waarnemingen te doen. Dank zij een bepaald remsysteem vertragen zij hun vaart, wanneer ze de gewenste hoogte hebben bereikt en keren terug naar de aarde. Ze landen met een valscherm zodat de waardevolle apparaten die zij bevatten niet beschadigd worden.

ZE WAS AKKOORD!

— Wil je alweer naar de juwelier om een nieuw diadeem te kopen? zei de rijke bankier verontwaardigd tot zijn vrouw. Wij moeten een beetje bezuinigen!

— Volledig akkoord! antwoordde de vrouw. Ik zal niet naar de juwelier rijden, ik zal te voet gaan!

INTERVIEW MET DE HONDERDJARIGE

EEN reporter interviewde een honderdjarige en stelde op een gegeven ogenblik de klassieke vraag: waaraan meent u, dat u uw lang leven te danken hebt?

— Ach, antwoordde het oudje, dat kan ik u thans nog niet zeggen. Ik ben voor het ogenblik nog in onderhandeling met een groot champagnemerk, met een brouwerij en met een melkerij!

VOETBAL OF WATERPOLO

HET had de hele nacht geregend. Om de waarheid te zeggen, het regende al weken aan een stuk (onbekend in ons landje, nietwaar?) maar de scheidsrechter besloot dat de voetbalmatch zou doorgaan, ondanks het feit dat het terrein in een moeras herschapen was. We moeten hieraan toevoegen dat de scheidsrechter in kwestie een groot liefhebber van waterpolo was...

De kapitein van een van de twee voetbalploegen, die op zijn beurt het veld inspekteerde, riep woedend:

— Wat? Moeten we in dat moeras spelen?

— Ja, mijnheer, en kies maar onmiddellijk je kant.

— In dit geval, antwoordde de kapitein, verkiest mijn ploeg het van « met de stroom mee » te spelen!

MET MUZIEK

DE Newyorkers kregen weer een nieuwigheid deze zomer. De ondergrondse treintjes die hen vlug van het ene stadeindje naar het andere brengen, werden niet alleen met « airconditioning » uitgerust maar ook met muziek! In iedere wagen kan men luisteren naar zachte wijsjes. Wie die zachte vooizekens niet horen wil moet de oren maar stoppen!

DE POS

EIERFEEST IN AMERIKA

TE Vinland, in de Verenigde Staten, wordt er ieder jaar een groot eierfeest gehouden. De deelnemers eten eieren om ter meest en de winnaar krijgt vanzelfsprekend een prijs. Om de eieren te koken bouwde men er dit jaar de grootste kookpot ter wereld. Hij is 3 m. hoog, heeft een doorsnede van 4,25 m en kan 36.000 liter water bevatten. Er werden 15.000 eieren, allemaal in kleine mandjes geplaatst, ineens in gekookt. De kookpot wordt elektrisch verwarmd. Voor het eierfeest werd er niet minder dan 150.000 watt elektriciteit verbruikt.

EEN POSTZEGEL VOOR EUROPA

OP 15 september zal er in België, Holland, Frankrijk, West-Duitsland, Luxemburg en Italië een Europese postzegel worden uitgegeven. De waarde van deze zegel zal waarschijnlijk verschillend zijn in al de bovengenoemde landen, de kleur is echter dezelfde: blauw. Verder werd er op deze postzegel een gebouw getekend waarop het woord Europa staat en het vaandel van Europa met de letter E.

KAPSTOK OF KUNSTSTUK

OF volgende anekdote over de gekende kunstenaar Pablo Picasso waar is, weten wij niet maar in ieder geval gaat ze van mond tot mond: de Franse filmster Brigitte Bardot kwam bij de schilder op bezoek. Ze trok haar jasje uit en wou het aan een kapstok hangen. Toen riep Picasso:

— Neen! Neen! Hang je jasje daar niet aan, het is een van de waardevolste beeldhouwwerken die ik gemaakt heb.

NIEUWS IN

● Ter gelegenheid van de 2.500° verjaardag van Boeddha kregen negenhonderd geïnterneerden van de gevangenis van Colombo, op Ceylon de vrijheid terug.

● Italië heeft een kikvorsvrouw. Het is Liliane Sereno, 22 jaar, die dapper duikt om, evenals haar mannelijke collega's, wrakken van schepen op te halen.

● Zweedse ingenieurs bouwden een miniatuurtrein die wellicht weldra in ge-

DE POSTBODE EN DE KOE

ENKELE maanden geleden publiceerde het bestuur van de Britse posterijen een communiqué waarin gezegd werd dat, volgens een zeer oud reglement, de post inderdaad honden, bijen en zelfs koeien moet thuis bestellen maar dat zij weigert voortaan nog dronkaards naar huis te brengen. De koeien worden echter slechts aangenomen wanneer het personeel van het postbureau, van de

plaats van afzending, vertrouwd is met deze dieren. Zie je onze postboden al over straat wandelen met een koe? Neen, he! In Groot-Brittannië is zo iets echter mogelijk, het is nou eenmaal de traditie. Het reglement is zeer oud maar het wordt in ere gehouden. De Engelse pers maakte trouwens voor enkele weken bekend, dat een postbode van een dorp in Hampshire verplicht is geweest dit reglement naar de letter toe te passen. Inderdaad, een boer bracht hem een koe die de lieve naam Flossie droeg, en die hij per spoedbestelling twintig kilometer verder wou versturen. De postbode nam zijn « pakje » doodbedaard in ontvangst en deed de boer postzegels betalen voor een waarde van drie pond tien shilling. Hij leidde Flossie zelf naar haar bestemming. Slechts één detail ontbreekt aan dit verhaal. Waar kleefde de postbode de zegels?

Tilion

HET KORT

bruik zal genomen worden. De wagens zijn driemaal minder lang en viermaal minder zwaar dan de gewone wagens. Dit treintje kost driemaal minder dan een gewone trein.

● In Amerika heeft men een procédé uitgevonden om papier te wassen — zelfs de drukinkt wordt er volledig mee weggewerkt — en daarna opnieuw te gebruiken. Dit procédé zou een einde kunnen maken aan de papierschaarste.

WELDRA KEERT...

KUIFJE

terug in een nieuw en boeiend avontuur, waarin kapitein Haddock, professor Zonnebloem en Bobbie natuurlijk ook een rol zullen spelen.

TE VEEL IS OOK NIET GOED

EEN Engelse dame die in haar vrije tijd pullovers breit voor arme kinderen had geen wol meer en daarom deed zij, via een krant, beroep op goedhartige zielen om haar breiwol te bezorgen. De dag

nadat haar oproep was verschenen, kreeg ze vierhonderd pakjes breiwol en de volgende dag zeven grote zakken. Na een week had ze 2.000 pakken bij elkaar en was de dame verplicht een nieuwe aankondiging in de krant te plaatsen « a.u.b. stuur me geen wol meer ! »

LEES KUIFJE IEDERE WEEK

ANTWOORD OP DE TEST VAN DE WEEK

BEN JE IJDEL ?

10 JA : Je bent zo ijdel als een pauw en je innigste wens is dat men je bewondert en prijst. Foei ! Indien je werkelijk in een of ander vak uitblinkt, indien je werkelijk een of ander werk buitengewoon goed hebt gedaan, wees dan tevreden maar praat er niet over. Mensen die werkelijk zeer begaafd, die werkelijk intelligent zijn, zijn altijd zeer bescheiden.

7 TOT 9 JA : Wees bescheidener en iedereen zal je veel sympatieker vinden !

4 TOT 6 JA : Het doet altijd plezier te horen dat men goed heeft gewerkt, maar denk niet dat « jij alleen » goed werkt, dat « jij alleen » alles goed doet ! Denk nooit dat je het middelpunt bent waar alles rond draait !

1 TOT 3 JA : Je hebt gelijk bescheiden en nederig te zijn. Wie bescheiden is en zichzelf nooit op de voorgrond plaats, is iemand die aan anderen denkt en steeds bezorgt is om zijn evenmensen.

NUL : Je bent zó bescheiden dat ik de indruk krijg dat je schuchter bent. Is dat juist ? Diegenen die je kennen zullen je eigenschappen naar waarde schatten en van je houden.

ZIJN DIAGNOSE

EEN Frans chirurg vroeg op zekere dag aan een student in de geneeskunde de pols van een zieke te voelen. De jonge man nam de pols van de aangeduide zieke vast en bekeek zijn uurwerk. Plotseling riep hij uit :

— Professor, die man is dood ofwel staat m'n uurwerk stil !

EEN BRIEFJE VAN DUIZEND

GISTEREN vond ik een briefje van duizend in de autobus. Een medereiziger had het briefje net op hetzelfde ogenblik gezien als ik en daar niemand het geld opeiste, hebben we het gedeeld.

— Je bent dus vijfhonderd frank rijker geworden ?

— Helaas ! Toen ik thuis kwam stelde ik vast dat ik het briefje van duizend verloren was...

EEN JONGE VIRTUOOS

TIJDENS de internationale wedstrijd voor harmonika die gehouden werd te Parijs haalde de zevenjarige Michel Rouchard van Casablanca de éérste prijs in de kategorie « virtuozen beneden de tien jaar ». Hij toont hier fier de mooie beker die hij gewonnen heeft.

WIE HEEFT GELIJK ?

DE meeste zoologen zeggen, dat vogels moeten leren zingen. Thans heeft een Duits natuurkundige bewezen dat bastaardnachtegalen zingen zonder dat ze het leerden. Hij plaatste een nestje met bastaardnachtegalen in een kooi die volledig afgesloten was van de buitenwereld. De nachtegaaltjes die er in zaten konden onmogelijk het piepen of het zingen van hun soortgenoten horen. Wat gebeurde er ? Toen de tijd daartoe gekomen was zongen ze zo mooi en fel als hun soortgenoten die in vrijheid waren opgegroeid en de zang van de ouderen hadden gehoord. Wie heeft nu gelijk ? Of, is het voorbeeld van de bastaardnachtegaal een uitzondering ?

OF ZE HET THUIS OOK DOEN ?

IN Duitsland werd laatst een zonderlinge wedstrijd georganiseerd : vaatwassen voor heren ! Er waren meer dan 30.000 deelnemers. Niemand had zich aan dit enorm sukses verwacht. Of al die heren thuis ook de omwas doen.. of moeten doen

Het weekblad « KUIFJE » : 11e jaargang. Lombard Uitgaven. Lombardstraat, 24, Brussel. — P.C.R. : 1909.16. — *Uitgever-Directeur :* Raymond Leblanc, Isidoor Gerardlaan, 9, Brussel. — *Heliodruk :* De Drukkerijen C. Van Cortenbergh, 290-292, Van Volxemlaan, Vorst-Brussel —
Publiciteit : **PUBLI-ART**
KUIFJE-Holland : Singel 353, Dordrecht. — Tel. : 3653 — Giro 655.389 —
Abonnement : 5 fl. per kwartaal.
Buitenland en Belgisch Kongo : 10 F. — Nederland : 50 cent.
HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND :
Frankrijk : DARGAUD S. A., 60, Chaussée d'Antin, Paris IXe.
Zwitserland : INTERPRESS S. A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Kongo : KUIFJE KONGO - P. B. 449, Leopoldstad (B.K.)
Canada : 5090, avenue Papineau, Montréal 34 (Qué).

ABONNEMENT

	België	Buitenland Belgisch Kongo	Canada
3 maanden ...	95,— F.	105,— F.	$ 2.00
6 maanden ...	[illegible] — F.	[illegible] F.	$ 4.[illegible]
1 jaar	350,— F.	400,— F.	$ 7.00

Oplage gekontroleerd door Deven. 23-8-56

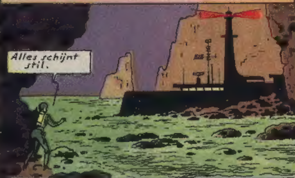

HET RAADSEL VAN ATLANTIS

TEKST EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

Blake kan op het laatste nippertje ontsnappen uit zijn pantserwagen die geheel werd vernield. Hij volgt nu de stroom die hem naar de binnenzee zal leiden...

Blake gaat verder en snijdt, zonder dat hij het weet, de onzichtbare straal van een foto-elektrische cel. Onmiddellijk komt het alarmsysteem in werking...

